

Eindverslagen over de wetsontwerpen nos. 337 en 343.

EINDVERSLAG DER COMMISSIE VAN RAPPORTEURS over het ontwerp van wet, betreffende bijzondere maatregelen met betrekking tot de lichte 1918. (337)

Het onderzoek van dit wetsontwerp in de afdelingen heeft de navolgende uitkomsten gehad.

Onderscheidene leden verklaarden zich aan te sluiten bij de beschouwingen en opmerkingen in de Tweede Kamer gemaakt omtrent de zorg voor de miliciens op zedelijk en godsdienstig gebied. Gaarne hadden zij gezien, dat de Minister bij de beoordeeling van de met de moraal en zedelijkheid strijdige handelingen, waarover in de Kamer geklaagd was, eene meer krachtige houding had aangenomen.

Anderen meenden, dat de bezwaren geopperd in zake de moraliteit niet van overdrijving waren vrij te pleiten en dat het legerbestuur, autoriteiten en vele officieren naar vermogen medewerkten om het geestelijk en moreel peil der manschappen hoog te houden, gelijk dr. DE VISSER in zijne rede in de vergadering der Kamer van 16 Februari jl. heeft in het licht gesteld. Bovendien kan naar hun oordeel de Minister toch niet verantwoordelijk worden gesteld voor de enkele handelingen in het leger, welke uit een zedelijkheids oogpunt beschouwd de ergernis van andersdenkenden kunnen wekken. Het zijn vooral de officieren die in deze een goeden invloed kunnen uitoefenen. Men stelde evenwel voldoende vertrouwen in den Minister, dat hij voor de zedelijke en godsdienstige belangen van onze militairen een open oog zoude hebben.

Ook werd er op gewezen, dat de Rooms-Katholieke en Protestantische militaire Tehuizen in het algemeen weinig medewerking van de zijde der militaire autoriteiten ondervinden en slechts geringen financieelen steun genieten, terwijl de commissiën voor ontspanning dien in ruime mate deelachtig worden.

Verschillende leden behielden zich voor om de hierboven genoemde alsmede andere zaken bij gelegenheid van de behandeling van de begroting van het Departement van Oorlog ter sprake te brengen.

Wat de wetsvoordracht zelve aangaat, zoo werd door eenigen de vrees uitgesproken, dat daarmede langs een achterdeur de algemeene dienstplicht werd ingevoerd.

Met belangstelling zoude het door den Minister toegezegde wetsontwerp betreffende de scheiding tusschen militie- en landstormplichtigen worden tegemoet gezien. Men vertrouwde, dat de Minister met bekwaamen spoed deze aangelegenheid zoude regelen.

De Minister heeft toegezegd rekening te zullen houden met de belangen der studeerenden. Zullen zij, die dit jaar eind-examen van de Hoogere Burgerschool moeten doen, daartoe stellig in de gelegenheid worden gesteld?

Nog werd gevraagd welke redenen den Minister er toe geleid hadden hun die na den 15den December zich voor het reservékader opgaven, geen uitstel meer te verleen.

Vastgesteld den 21sten Februari 1917.

VAN DEN BERG.
DOJES.
STAAL.
FRANSSSEN.
VAN SWAAY.

EINDVERSLAG DER COMMISSIE VAN RAPPORTEURS over het ontwerp van wet tot vaststelling in de tegenwoordige buitengewone omstandigheden van bepalingen in het belang van eene meer afdoende beteugeling van smokkelhandel. (343)

Het afdelingsonderzoek van dit wetsontwerp heeft aanleiding gegeven tot de navolgende opmerkingen.

Men ontveinsde zich niet, dat dit wetsontwerp op zich zelf vele bezwaren aanklevende, die onder gewone omstandigheden

het moeilijk zouden maken met het voorstel mede te gaan, maar dat het in deze abnormale omstandigheden noodzakelijk is.

Enkele leden vreesden, dat de preventieve hechtenis aanleiding zoude geven tot te strenge straffen voor betrekkelijk geringe vergrijpen. Van andere zijde werd betoogd, dat preventieve hechtenis geen straf is, doch daartegen werd aangevoerd dat de wet van 31 December 1915 (*Staatsblad* n°. 532) ook geldboete op het misdrijf stelt, zoodat het met het oog hierop vreemd klonk, de preventieve hechtenis niet als eene straf aan te merken.

De meeste leden waren echter van oordeel, dat strenge maatregelen noodig zijn en de belangen waar het om gaat, van dien aard, dat die maatregelen niet streng genoeg kunnen zijn. Men sprak de hoop uit, dat ook de meest schuldigen, met name de meer gegoeden die deelnemen aan den smokkelhandel, met deze wet zouden bereikt worden.

De opmerking werd gemaakt, dat de uitvoering van den maatregel niet voor allen gelijk zal zijn, in zooverre dat sommigen in de strafgevangenissen de hechtenis zullen kunnen ondergaan, anderen in eene Rijkswerkinrichting. Deze ongelijkheid in toepassing achtte men verkeerd en men drong er op aan zoo veel mogelijk allen naar eene Rijkswerkinrichting te zenden. Met het oog hierop werd gevraagd, of de wet wel uitvoerbaar zal zijn en er genoeg plaatsruimte voor de in hechtenis te stellen smokkelaars zal gevonden worden.

De aandacht werd er op gevestigd, dat snelle berechting belemmerd wordt door toevoeging van een raadsman. Bovendien zal de balie door het groot aantal gevallen zoo zeer belast worden, dat zij niet met den noodigen spoed behoorlijk van

de zaken zal kunnen kennis nemen en telkens uitstel van behandeling zal moeten vragen. Wel zal alleen in geval van instructie een raadsman worden toegevoegd, maar ook die toevoeging wilden enkelen laten vervallen. De vraag werd gedaan, of de zienswijze juist is, dat in geval van instructie toevoeging van een raadsman verplichtend is. Men vroeg, of het wel te rijmen was met de afschrikwekkende kracht, door den Minister aan de gevangenhouding of -neming blijkbaar gehecht, dat Zijne Excellentie aan het Openbaar Ministerie groote matiging in het requireeren van gevangenhouding of -neming zal aanbevelen. Dit laatste werd echter door eenigen toegejuicht, die daarin een middel zagen om het lichtvaardig inhechtenisstellen tegen te gaan.

Artikelen.

Artikel 1. Zij die het practischer zouden gevonden hebben, indien de toevoeging van een verdediger achterwege ware gelaten, wezen er op, dat die maatregel in vele gevallen niet uitvoerbaar zal zijn, bijv. wanneer iemand die in Veenhuizen is gedetineerd, in Breda moet worden berecht.

Artikel 4. Tegen de hier gestelde verbeurdverklaring hadden eenigen bezwaar, maar er werd op gewezen, dat de verbeurdverklaring facultatief is en het hier gehuldigde beginsel in de belastingwetgeving reeds voorkomt.

Het vertrouwen werd uitgesproken, dat de in 2°. den rechter gegeven bevoegdheid op zoodanige wijze zoude worden uitgevoerd, dat indien als hulpmiddel een voorwerp gebruikt is, dat door den smokkelaar wederrechtelijk een ander is ontnomen, de werkelijke eigenaar daarvoor niet zoude lijden als hij geheel buiten de zaak staat.

Vastgesteld den 21sten Februari 1917.

VAN DEN BERG.
DOJES.
STAAL.
FRANSSSEN.
VAN SWAAY.